

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **ENERGOAQUA, a.s.**, se sídlem 1. máje 823, Rožnov pod Radhoštěm, zastoupená JUDr. Jiřím Oblukem, advokátem se sídlem Veleslavínova 4, Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, odbor územního plánování a stavebního řádu, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2007, č. j. KUZL 1840/2007 ÚP-S, ve věci povolení stavby, za účasti osob zúčastněných na řízení: a) **ON SEMICONDUCTOR CZECH REPUBLIC, s.r.o.**, **právní nástupce**, se sídlem 1. máje 2230, Rožnov pod Radhoštěm, zastoupená Mgr. Ondřejem Bendou, advokátem se sídlem Občanská 18, Ostrava, a b) **TKR Jašek, s.r.o.**, se sídlem Nádražní 628, Rožnov pod Radhoštěm, o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení ad a) proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 11. 6. 2008, č. j. 30 Ca 76/2007 - 46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á.**
- II. Osoba zúčastněná na řízení a) **j e p o v i n n a** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti v celkové částce 2400 Kč k rukám jeho zástupce JUDr. Jiřího Obluka, advokáta se sídlem Veleslavínova 4, Ostrava, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se osoba zúčastněná na řízení a) (dále jen „stěžovatel“) domáhala zrušení v záhlaví označeného pravomocného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který výrokem I. zrušil rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu (dále jen „odvolací orgán“) ze dne 29.1.2007, č. j. KUZZL 1840/2007 ÚP-S; výroky II. a III. krajský soud rozhodl o nákladech řízení.

Citovaným rozhodnutím odvolacího orgánu bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Rožnov pod Radhoštěm, odbor výstavby a územního plánování (dále jen „stavební úřad“), ze dne 22. 11. 2006, č. j. MěÚ/Výst/949/2006/Šr/102, kterým byla stěžovateli podle § 66 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů, a § 19 a § 20 vyhlášky č. 132/1998 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona, ve znění pozdějších předpisů, povolena stavba v podobě napojení objektů stěžovatele na vodovodní a kanalizační síť na pozemcích st. p. 1318/2, 1333/6, 1333/14, 3689, parc. č. 1040/5 v katastrálním území Rožnov pod Radhoštěm.

Napadeným rozsudkem krajský soud rozhodnutí odvolacího orgánu zrušil pro vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), konkrétně pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

Krajský soud uvedl, že z rozhodnutí stavebního úřadu ani žalovaného odvolacího orgánu není seznatelné, z jakého důvodu nebylo v posuzovaném případě aplikováno ustanovení § 46 odst. 10 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů, dle kterého je v ochranném pásmu podzemního vedení zakázáno vysazovat trvalé porosty a přejíždět vedení mechanismy o celkové hmotnosti nad 6 tun. Žalovaný odvolací orgán přitom uznává, že účelová komunikace 420u (ulice Televizní) do takového ochranného pásma zasahuje a z obsahu správního spisu je také zřejmé, že žalobce v průběhu stavebního řízení namítal rozpor s energetickým zákonem a z důvodu umístění energetických rozvodů pod uvedenou komunikací nesouhlasil s tím, aby maximální hmotnost projíždějících vozidel byla omezena až 12 tunami. Má-li tedy žalovaný odvolací orgán za to, že aplikace § 46 odst. 10 energetického zákona je pro daný případ vyloučena, pak v odůvodnění musí tento závěr přezkoumatelným způsobem vyložit [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

To však podle krajského soudu neučinil, přičemž vyloučení aplikace § 46 odst. 10 energetického zákona v daném případě nevyplývá ani z toho, že nosnost účelové komunikace 420u není nijak omezena a odborem dopravy ani vlastníkem účelové komunikace (městem Rožnov pod Radhoštěm) nebylo omezení nosnosti požadováno. Současně tento závěr nelze dovodit ani z toho, že vlastník účelové

komunikace vydal souhlas se stavbou a s užíváním komunikace v rozsahu podle projektové dokumentace. Teprve až ve vyjádření k žalobě žalovaný odvolací orgán poukazuje na skutečnost, že § 46 odst. 10 energetického zákona se v daném případě neuplatní, neboť kabelové vedení elektrizační soustavy je kryté a správně uložené v chrániče, tedy je přejížděna chránička a nikoliv vedení.

V této souvislosti krajský soud poznamenal, že vyjádření k žalobě nemůže nahrazovat rozhodnutí žalovaného odvolacího orgánu, nicméně ani z tohoto vyjádření není zřejmé, jakým ustanovením, které právní normy, je při uložení vedení elektrizační soustavy v chrániče (druh, typ) vyloučena aplikace § 46 odst. 10 energetického zákona. V posuzovaném případě pak dle názoru krajského soudu měl stavební úřad požádat o vyjádření dotčený orgán státní správy (Státní energetická inspekce), který by s ohledem na zjištěný skutkový stav posoudil, zda a z jakého důvodu není nutné aplikovat ustanovení § 46 odst. 10 energetického zákona.

Z těchto důvodů krajský soud napadené rozhodnutí odvolacího orgánu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, přičemž ostatními žalobními námitkami se nezabýval.

V kasační stížnosti stěžovatel brojí proti výroku I. napadeného rozsudku. Uplatnil přitom zákonný důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, jež spatřuje v tom, že krajský soud nesprávně právně posoudil otázku aplikace ustanovení § 46 odst. 10 energetického zákona, v důsledku čehož dospěl k nesprávnému závěru, dle něhož:

- na zjištěný skutkový stav je nutno aplikovat § 46 odst. 10 energetického zákona a pokud jej žalovaný odvolací orgán neaplikoval, pak byl povinen ve svém rozhodnutí odůvodnit vyloučení jeho aplikace;
- dosavadní zjištěný skutkový stav neobstojí pro případné vyloučení aplikovatelnosti § 46 odst. 10 energetického zákona, a proto uložil žalovanému odvolacímu orgánu, aby doplnil dokazování o stanovisko Státní energetické inspekce.

Stěžovatel má za to, že vadnost právního názoru krajského soudu spočívá v tom, že ustanovení § 46 odst. 10 energetického zákona je aplikovatelné jen na takový skutkový stav, kdy dochází k přímému, bezprostřednímu kontaktu (fyzickému doteku) mechanismu o hmotnosti přesahující 6 tun s příslušným energetickým vedením. Tomuto závěru odpovídá i význam slova „přejíždět“. Podle názoru stěžovatele nemůže být ustanovení § 46 odst. 10 energetického zákona aplikovatelné v případě, kdy je energetické vedení uloženo:

- v příslušné hloubce pod úrovní zemského povrchu zpevněného veřejně přístupnou asfaltovou pozemní komunikací 420u, jež má svůj betonový základ,

- v chráničkách překrytých příslušnou kubaturou zeminy, které slouží k ochraně vedení před negativními fyzikálními a chemickými vlivy prostředí, zejména před vlivy tíhy a tlakových sil působících zvnějšku na vedení.

Podle stěžovatele tak v posuzovaném případě energetické zařízení není „přejížděno“ žádnými mechanismy, když způsob jeho uložení má za následek, že mechanismy příslušné vedení toliko „nadjíždějí“, aniž by mohlo dojít k jejich fyzickému styku s energetickým zařízením.

Závěrem stěžovatel upozornil na skutečnost, že pozemní komunikace 420u je veřejně přístupnou komunikací, na níž není omezen provoz jakýmkoliv restrikcemi hmotnosti projíždějících mechanismů. Předmětná pozemní komunikace podléhala kolaudačnímu řízení, v němž bylo povoleno její provozování k silniční dopravě motorovými vozidly bez jakéhokoli omezení jejich hmotnosti a žalobce v průběhu samotného kolaudačního řízení vyslovil souhlas s tím, aby tato komunikace i přes existenci příslušného vedení, které je pod ní uloženo, byla bez omezení využívána. Dle stěžovatele souhlas s využitím pozemní komunikace pro přepravu nákladů mechanismy o nosnosti nad 33 tun žalobce udělil již tím, že trpí přejíždění mechanismů o této nosnosti ve prospěch jiných vlastníků nemovitostí, než je stěžovatel. Způsobnost elektrického vedení snášet zatížení vyšší než je 6 tun je prověřována v každodenním provozu bez jakýchkoli projevů destrukce či modifikace energetického vedení či pozemní komunikace 420u. Pokud by podle § 46 odst. 10 energetického zákona nemohla být daná komunikace, spojující nemovitosti v průmyslovém areálu s komunikacemi I. třídy, využívána nákladními vozidly o hmotnosti nad 6 tun pak by v tomto areálu nemohly vykonávat podnikatelské subjekty svoji průmyslovou činnost, když jejich efektivní zásobování nelze zajistit jinak, než po pozemní komunikaci 420u, nákladními vozidly o nosnosti nad 6 tun.

Na základě těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí krajského soudu v rozsahu výroku I. zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný odvolací orgán ve svém vyjádření k předložené kasační stížnosti uvedl, že souhlasí s kasační stížností stěžovatele a k věci dodává, že ustanovení § 46 odst. 10 energetického zákona je aplikovatelné jen na takový skutkový stav, kdy dochází k stavebně nechráněnému, tedy přímému kontaktu mechanismu o hmotnosti přesahující 6 tun s příslušným energetickým vedením, tj. ke kontaktu způsobenému tlakem projíždějícího vozidla na energetické vedení uložené v zemi.

Daného ustanovení lze tedy využít pouze v případech, kdy při realizaci stavby či jiného záměru v území bude docházet k přejíždění energetických vedení. V projednávaném případě však dle názoru odvolacího orgánu není energetické zařízení „přejížděno“, zatěžováno žádnými mechanismy, pokud způsob jeho uložení má za následek, že mechanismy příslušné vedení volně uložené v konstrukci

přenášející zatížení toliko „nadjíždějí“, aniž by mohlo dojít k jejich fyzickému styku s energetickým zařízením. Posuzování a rozhodování věci podle zmíněného ustanovení energetického zákona proto považuje odvolací orgán za nepřipadné s tím, že, pokud takový stav existuje, není ani nezbytné se v odůvodnění rozepisovat jiným způsobem než konstatováním tohoto stavu.

Dále odvolací orgán připomněl, že národní podnik Tesla Rožnov, v jehož areálu se nachází předmětná komunikace číslo 420u, byl stavěn od první poloviny padesátých let a i přesto, že se projektová dokumentace předmětné komunikace ani energetického vedení nedochovala, nelze zpochybňovat, že by tato komunikace i energetické sítě vedení s chráničkou nebyly řádně povoleny a kolaudovány za příslušnosti dotčených orgánů státní správy, a to včetně orgánů energetických. V tomto ohledu tedy považuje za nedůvodné vyžadovat (u stavby užívané cca padesát let) vyjádření Státní energetické inspekce, neboť se nejedná o povolení nové výjimky, ale o záležitost, která musela být s příslušnými orgány v minulosti projednána.

Závěrem odvolací orgán poukázal na to, že dle jeho názoru lze tvrzení žalobce o nutnosti aplikace § 46 odst. 10 energetického zákona považovat za ryze účelové, neboť žalobce svého vlastnického práva k inženýrským sítím zneužívá na újmu druhého, konkrétně stěžovatele. Současně dodal, že v dosavadní praxi se nesetkal s tím, aby se vlastník energetického vedení uloženého v chráničce pod veřejnou komunikací domáhal uplatnění § 46 odst. 10 energetického zákona. Souhlasí proto s návrhem stěžovatele, aby bylo napadené rozhodnutí krajského soudu v rozsahu výroku I. zrušeno a věc vrácena zpět k dalšímu řízení.

Žalobce se k předložené kasační stížnosti vyjádřil s tím, že primárně odkazuje na všechny důvody uvedené v žalobě. Co se týče kasační stížnosti jako takové, má za to, že stěžovatel brojí proti něčemu, co není v rozsudku krajského soudu *expressis verbis* uvedeno, a připomíná, že žalobě bylo vyhověno v podstatě pouze s odkazem na § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy pro nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí odvolacího orgánu, nikoli proto, že by bylo nesprávně aplikováno znění energetického zákona. Pokud měl stavební úřad, případně žalovaný odvolací orgán zato, že § 46 odst. 10 energetického zákona je v daném případě z jakéhokoliv důvodu neaplikovatelný, bylo třeba, aby to ve stavebním povolení uvedl a zdůvodnil, aby měl žalobce možnost námitek proti takovému nesprávnému názoru ve správním řízení. Pokud tak stavební úřad ani odvolací orgán neučinil, pak pochybily a jejich rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná, jak správně rozhodl krajský soud.

Tento závěr však samozřejmě nic nemění na předchozí argumentaci žalobce, že omezení dle ustanovení § 46 odst. 10 energetického zákona je třeba na posuzovanou věc plně vztáhnout a je možné je překročit za použití § 46 odst. 11

energetického zákona, tedy za podmínky souhlasu osoby provozující příslušné části elektrizační soustavy nebo provozovatele přímého vedení.

Ohledně správnosti právního názoru stěžovatele opřeneho formálně o výklad slova „přejíždět“ při současném použití úvahy o možném přímém, bezprostředním kontaktu (fyzickém dotyku) mechanismu přejíždějícího energetické vedení o napětí 110 kV položené na povrchu země pak žalobce vyslovil pochybnosti. Poukázal na způsob vedení energetických rozvodů v zemi, který je definován dalšími předpisy (např. ČNS 736005) s konkrétním uvedením potřebného krytí pro každé energetické vedení, a to vzhledem k jeho umístění, druhu energetického média, napěťové hladiny apod. Volné položení silových elektrických kabelů na terén, jak patrně předpokládá stěžovatel, je nepřípustné a znamenalo by zásadní porušení základních pravidel zajišťujících spolehlivý a bezpečný provoz, včetně výrazného ohrožení života, zdraví a bezpečnosti osob. Žalobce tedy trvá na svém dříve vysloveném právním názoru, že se má jednat o projíždění vozidel o hmotnosti více než 12 tun po účelové komunikaci ulice Televizní, která je v místě, kde má doprava vozidly stavebníka probíhat, křižována zařízením elektrizační soustavy ve vlastnictví žalobce, a že přejíždění vozidel této hmotnosti je v rozporu s § 46 odst. 10 energetického zákona.

Nad rámec právní argumentace pak žalobce poukázal na to, že komunikace 420u z historického pohledu jejího zřízení, fungování a účelu využití v bývalém areálu „Tesla Rožnov“ byla pouze vnitrozávodní obslužnou komunikací, čemuž odpovídá i její stavebnětechnické řešení a vlastní provedení uložení silových elektrických kabelů, případně dalších staveb a rozvodů jiných energetických médií, která jsou v ní vložena. Následná změna bývalé obslužné komunikace na komunikaci účelovou přitom proběhla bez vědomí žalobce a zcela bez ohledu na posouzení možnosti poškození, havárie a další nevratné změny na energetických rozvodech a stavbách v ní uložených, čehož důsledkem může být zcela neřízený a nekontrolovatelný pohyb vozidel a tím i několikanásobné přetěžování ulice Televizní oproti plánovanému využití. Jako nepravdivé v této souvislosti označil tvrzení stěžovatele, dle něhož žalobce udělil jiným vlastníkům souhlas s přejížděním elektrizačního vedení mechanismy o hmotnosti 33 tun tím, že to trpí, a to již proto, že žalobce není provozovatelem účelové komunikace ul. Televizní, a proto není ani oprávněn takový souhlas udělit, nemluvě již o tom, že žalobce si není užívání takovýchto mechanismů v dotčeném území vědom. Žalobce je v souladu s § 46 odst. 11 energetického zákona oprávněn udělit písemný souhlas s činností v ochranném pásmu, což však nejen neučinil, ale naopak vyslovil písemný nesouhlas, který byl stavebním úřadem v rozporu s právem ignorován.

S odkazem na shora uvedené žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu v celém rozsahu jako nedůvodnou zamítl a současně stěžovatele rozsudkem zavázal k úhradě nákladů tohoto řízení k rukám právního zástupce žalobce.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), ověřil přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podstatou předložené kasační stížnosti je otázka, zda v projednávané věci krajský soud správně vyhodnotil napadené rozhodnutí odvolacího orgánu jako nepřezkoumatelné, a to pro nedostatek důvodů vážících se k vyloučení aplikace § 46 odst. 10 energetického zákona, jenž stanoví, že: *„v ochranném pásmu podzemního vedení je zakázáno vysazovat trvalé porosty a přejíždět vedení mechanismy o celkové hmotnosti nad 6 t.“*

V tomto ohledu považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že citované ustanovení energetického zákona, zařazené v hlavě II (Zvláštní část), dílu 1 (Elektroenergetika), je součástí režimu tzv. ochranných pásem, jimiž jsou za účelem zajištění spolehlivého a bezpečného provozu elektrizační soustavy, jakož i ochrany života, zdraví a majetku osob, chráněna zařízení elektrizační soustavy, jako jsou např. venkovní vedení, podzemní vedení, výrobní elektrárny a elektrické stanice. V případě podzemního vedení je pak právě z těchto důvodů zákonem výslovně zakázáno přejíždět vedení mechanismy o celkové hmotnosti nad 6 tun s tím, že zákon upravuje i možnost udělování výjimek v podobě stanovení (písemných) podmínek, resp. udělení (písemného) souhlasu s realizací stavby nebo s činností v ochranném pásmu (§ 46 odst. 11 energetického zákona).

V projednávané věci ovšem k zákonem předpokládanému souhlasu žalobce nedošlo, ačkoli skutečnost, že účelová komunikace 420u (ulice Televizní) zasahuje do ochranného pásma podzemního vedení, nebyla nijak zpochybňována a z předloženého spisového materiálu je zřejmé, že již během řízení před stavebním úřadem žalobce opakovaně vyjádřil své výhrady z hlediska dodržení podmínek energetického zákona. Nesouhlas s dopravním řešením v projektové dokumentaci, kde je omezena maximální hmotnost vozidel pohybujících se po ulici Televizní na 12 tun, pak žalobce výslovně potvrdil poté, kdy se seznámil s podklady pro rozhodnutí, kdy ve svém stanovisku ze dne 7. 11. 2006, EA/L/146/06, uvedl, že: *„...i přes omezení maximální hmotnosti vozidel na 12 t se na nesouhlasném stanovisku firmy ENERGOAQUA, a. s. nic nemění. ...ENERGOAQUA, a. s. tímto upozorňuje příslušný stavební úřad na to, že z titulu provozovatele zařízení pro rozvod tepelné energie a provozovatele příslušné části elektrizační soustavy nevydala souhlas s prováděním činností, tím i zvýšení dopravního zatížení prostoru v rámci ochranných pásem dotčených řízením o vydání stavebního povolení pro výše uvedenou stavbu.“*

Současně také žalobce odkázal na to, že konkrétní podmínky jsou rozepsány v energetickém zákoně, kterým je coby držitel licence pro distribuci elektřiny a rozvod tepelné energie vázán.

K tomu stavební úřad ve svém rozhodnutí o vydání stavebního povolení uvedl, že vlastník a správce účelové komunikace 420u (město Rožnov pod Radhoštěm) udělilo souhlas se stavbou, zmíněná komunikace není z hlediska své únosnosti nijak omezena, přičemž právo omezit vjezd má pouze vlastník dle příslušných právních předpisů. K odvolací námitce pak tutéž argumentaci v zásadě převzal odvolací orgán, který navíc konstatoval, že: *„k přepravě po pozemní komunikaci 420u, která je umístěna i v ochranných pásmech energetických zařízení, zákon nevyžaduje souhlas správce těchto energetických zařízení.“* Tento svůj kategorický závěr přitom podpořil odkazem na ustanovení energetického zákona, v nichž jsou taxativně vypočteny činnosti, k jejichž provádění v ochranném pásmu energetického zařízení (§ 46 odst. 8), resp. zařízení, která slouží pro výrobu či rozvod tepelné energie (§ 87 odst. 4), je vyžadován předchozí písemný souhlas provozovatele daného zařízení, bez něhož nemohou být tyto činnosti prováděny. Skutečnost, zda a proč mezi tyto činnosti nepatří i činnost předpokládaná ve stavebním povolení, však nijak blíže neodůvodnil.

Z uvedeného je tedy dle názoru Nejvyššího správního soudu zřejmé, že námitka týkající se aplikace ustanovení § 46 odst. 10 energetického zákona byla v rámci předmětného správního řízení vznesena, neboť žalobce ve vazbě na energetický zákon opakovaně vyjádřil svůj nesouhlas s provozem těžké techniky (mechanismů) o celkové hmotnosti přesahující 6 tun. Současně je zřejmé, že tato námitka nebyla stavebním úřadem, resp. žalovaným odvolacím orgánem nijak přesvědčivě vypořádána.

Námitka ohledně rozporu s energetickým zákonem přitom byla ze strany žalobce, jakožto provozovatele příslušné části elektrizační soustavy, zcela legitimní a vypořádání této námítky v odůvodnění rozhodnutí nelze podmiňovat její úspěšností, jak se snaží dovodit stěžovatel, resp. žalovaný odvolací orgán, jenž mylně vychází z toho, že zjištěný skutkový stav věci nevyžadoval aplikaci § 46 odst. 10 energetického zákona, a proto nebylo nutno se tím v odůvodnění rozhodnutí dále zabývat.

V tomto směru je vhodné připomenout, že správní rozhodnutí musí splňovat předepsané náležitosti, a to jak formální, tak obsahové; ty vychází z § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a představují je: výroková část, odůvodnění a poučení účastníků. Těžiště lze přitom spatřovat nejen ve výrokové části správního rozhodnutí, ale rovněž v jeho odůvodnění, jež má poskytnout skutkovou a právní oporu výroku rozhodnutí. Z odůvodnění jakéhokoli správního rozhodnutí tak musí být zřejmé, proč správní

orgán rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části rozhodnutí. Tyto důvody musí vycházet z provedeného dokazování, musí být jasné a přesvědčivé.

Funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost. Náležité odůvodnění správního rozhodnutí má však vedle výše naznačené funkce i další rozměr, neboť podporuje smysluplný výkon práva na podání opravného prostředku. Při neznalosti důvodů či úvah, jimiž se správní orgán při posuzování dané věci řídil, lze totiž právo na podání odvolání, příp. rozkladu, ač není právně popřeno, reálně uplatnit jen stěží.

V návaznosti na tyto skutečnosti a z nich vycházející ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu lze shrnout, že v odůvodnění správního rozhodnutí je nutno uvést: (i) důvody výroku rozhodnutí, (ii) podklady pro jeho vydání, (iii) úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů pro rozhodnutí a při výkladu právních předpisů a (iv) informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků řízení a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí (z odůvodnění rozhodnutí musí být mj. seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené, proč považuje skutečnosti předesírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené).

Obdobné požadavky je možné *mutatis mutandis* vztáhnout i na rozhodnutí soudní, a proto není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, www.nssoud.cz).

Ze strany stavebního úřadu, resp. odvolacího orgánu, tak mělo být jasné a přesvědčivě uvedeno, proč omezení maximální hmotnosti vozidel pohybujících se po ulici Televizní na 12 tun není v rozporu s energetickým zákonem (§ 46 odst. 10) a jím předpokládaným mechanismem souhlasu (§ 46 odst. 11). To však dotčené správní orgány neučinily, neboť se s dikcí citovaných ustanovení energetického zákona nijak nevypořádaly, ačkoli to bylo předmětem opakovaných námitek ze strany žalobce, jakožto účastníka daného správního řízení. Stavební úřad přitom namítaný rozpor s energetickým zákonem neřešil vůbec a odvolací orgán namísto racionální argumentace ve vztahu k interpretaci a aplikaci § 46 odst. 10

energetického zákona poněkud mimoběžně a bez uvedení jakýchkoli souvislostí odkázal na § 46 odst. 8 a § 87 odst. 4 energetického zákona.

Lze proto souhlasit s rozhodnutím krajského soudu, dle něhož v dalším řízení je odvolací orgán povinen své rozhodnutí opatřit řádným odůvodněním (v intencích výše uvedeného), jež nelze nahradit vyjádřením k žalobě, resp. vyjádřením ke kasační stížnosti; nedostatek odůvodnění vydaného rozhodnutí nemůže být dodatečně zhojen případným podrobnějším rozбором právní problematiky učiněným až v soudním řízení o přezkumu tohoto rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002 - 25, publikovaný pod č. 73/2004 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71, www.nssoud.cz).

Nutno totiž zdůraznit, že soudní přezkum je založen na kasačním principu, což znamená, že správní soud je oprávněn pouze zrušit napadené rozhodnutí a zavázat správní orgán svým právním názorem, přičemž v rozhodnutí absentující úvahu správního orgánu nemůže nahradit svou vlastní úvahou. K vlastní věcné argumentaci stěžovatele, resp. odvolacího orgánu ohledně aplikace § 46 odst. 10 energetického zákona, postavené na výkladu slova „přejíždět“ a dovozované potřebě fyzického kontaktu s energetickým zařízením, ani k dalším skutečnostem uvedeným v kasační stížnosti a v předložených vyjádřeních (zejména otázky kolaudace komunikace 420u), se proto Nejvyšší správní soud blíže nevyjadřoval.

S ohledem na výše vyslovené závěry byla kasační stížnost shledána nedůvodnou a Nejvyšší správní soud ji proto podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť neúspěšnému stěžovateli náhrada nákladů řízení nepřísluší a účastníku, který byl v řízení úspěšný, byla náhrada nákladů přiznána podle ustanovení § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, za jeden úkon ve výši 2100 Kč a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč, celkem tedy 2400 Kč. Tato částka bude stěžovatelem uhrazena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. července 2009

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu